

Sníh se nám udržel i přes noc a navíc v množství víc než malém, takže co??

Takže jasně!! Bude se řídit ve sněhu. Protože když nám to tak docela hezky večer šlo, tak proč v tom nepokračovat, že jo? A tak půjdeme zase fšící tři najednou! To teda vzbudilo trochu podivování. Páč, ohaříci už byli venku s Brtníkem a jsou zvyklý, že povětšinou se prostě chodí samostatně. Takže ponejprv se Rumíček hodlal uložit na pelíšku v kůchni a když byl volán k povinnosti, pomyslela si asi Tali, že půjde až poté, tak jako to bylo večer a šla se tam teda uložit ona. "Ešče abych vás snad přemlouvala, nebo co?" pravila jsem.

"Nenene, to je omyl, oooooomyl!" a hrnuli se naopak oba zase jak lavina ven. "Tak to ne, hezky civilizovaně! Sednout. Tali ukaž hlavu, dostaneš svítící vobojek, Rumouši nastav makovici, dám Ti vobčanku. A sedíme, ven se jde až na vyzvání." Jinak hrozí, že to flekatý pometlo bude rotovat panelákem, než se stačím oblíknout a about. Večer jsem si nakrájela rohlíčky, a tak se mohla Tali těšit, že bude odměna z jejích nejoblíbenějších.

Jak den předtím byla ráno za rozvernou a bylo nutno ji krotit, aby nezbořila dům a když jsme vyšli z domu, jala se hned škodit, tak dneska byla za tu umravněnou. Takže jak pochod domem, tak i jeho opuštění proběhlo v klidu, jako s úúúúúplně normálním psem. Sasrak! :D.

A! Tak jsme se hned po vykonání základních psích povinností mohli pustit do díla a řádění. Zatímco Tali si s povolením zaběhla k rybníčkům, my si s Rumíčkem čtali sníh a taky jsme se poprali. Tali se tam dole samotný kupodivu nechtělo být /jindy by tam vydržela týden/ a tak se zanedlouho vyřítila nahoru za náma a už s námi taky celou dobu zůstala. A to je významná informace, významná. Víte? Protože, protože ani jednou jedinkrát jsme se nemusely spolu přít o to, že ani za jeden z těch paneláků nepoběží. Vůbec, vůbec.

Takže jsme měli fůru času na to honit se kolem hřiště, prát se mezi sebou navzájem, trošku si nenápadně zkusit perfektní, ale perfektní přivolání. Je hrozně velká škoda, že je u ní všechno tak nevyrovnaný a nestabilní, protože když se to náhodou povede, je cvičení s ní moc fajn. Hlavně v tom, že je na ní vidět ta radost. Vzácný to jev, pravda. Ale pak se na to hezky kouká. Nicméně dneska jsme nebyli venku kvůli cvičení. Chtěla jsem, abychom si mohli užít toho sněhu. Pobíhání v něm a čistě jen radostného blbnutí. Tím, že to Tali nezkazila žádným škoděním a nebylo nutno být za velitele, ale za kámoše, byla to paráda.

Já jsem se pravda, dost naběhala, protože jsem to dneska směřovala hodně do toho, že jim budu utíkat a následně pištět, když mě dopadnou, ale bylo to skvělé. Řádili jsme takhle asi půl hodiny a já už byla asi tisíckrát dopadnutá a přepadnutá a oni nadšení. Závěr sněhových hrátek musel patřit, jako už tradičně, honičce kolem zábradlí. Nevím, co si tak asi myslí sousedi ve vedlejším domě, když mě tam pokaždý takhle vidí, jak vlaju nejdřív kolem jednoho zábradlí a pak následně kolem toho druhého a "pištím" že "Pomooc, chytil mě péf!" a podobně :D, ale je to fučík. Prostě musím, bez toho by prý podle Rumouše nebyla ranní procházka procházkou. A Tali s ním drží basu. Ona tam sice nikdy neletí napřed, aby tam už na mě číhala, tak jako Rumíček, ale ochotně se teď už skoro vždycky zapojí a jde mě napadnout ☹ .

Když jsme to tam poctivě oběhali, začali v klášteře akorát zvonit, že je celá. A to je nejvyšší znamení, že už je to k návratu. Ale bylo hezky, nasněžino..... tak jo, hele ještě to obejdeme tady, jo? A šli jsme ještě kousek. A já měla vedle sebe nejhodnější Taliprtku, která se ode mne nehula a když se jako rozešla směr popelnice, tak jsme si vystačily s tichým hlasem, který jí sdělil, že tam se ale nechodí. Hmmm. Jeee, to by se mi to líbilo, mít pokaždý takhle hodnou pejskovou.

To už jsme došli proti našemu vchodu a tak jsem vyhlásila ty naše podestový závody. Letěli a vyhráli. Já ovšem měla počítat s tím, že tam bude zasoleno a směřovat nás spíš k zadnímu vchodu, kde to tak hrozný nebývá. Když jsem doběhla za nima, tak Tali už stepovala a zvedala nožičky, že jí to ščííípeee. Hohem jsem je nahnala dovnitř a odměna pro vítěze se teda udílela až tam. A doma jsem vytáhla kyblík od jogurtu, napustila do něj vlažnou vodu a místo utírání ťapiček proběhlo jejich koupání. Byla jsem zvědavá, jak to bude s Tali, protože ta je hrozný kopyto. Dopředu jsem se připravila na to, že přes veškerou mou obezřetnost ten kyblík vyleje a já budu mít zase takhle zrána co uklízet ☹ . Ale ne-e. Překvapila. Tak jako kdyby to bylo něco zcela normálního, si nechala postupně, stejně jako Rumíček, ty tlapy v kyblíku omáchat a osušit. Hmmm, to teda čumim Taliprtko, pravila jsem jí, a dala jí hubičku za ucho.

A pak už to muselo lítat. Šup, šup. Převlíknout, domalovat obličej na xicht, oblíknout, podat vydatnou snídaňku psí a mazat do práce. Ale nechtělo se mi tam. O čemž svědčí i to, že jsem si místo bundy oblíkla venčící mikinový set. Neboli dvě mikiny který nosím na venčení a svlíkám si je tak, aby zůstaly v sobě, abych si nemusela oblíkat každou zvlášť. No asi by se v

práci divili, v čem jsem tam dorazila ☐ ☐ .